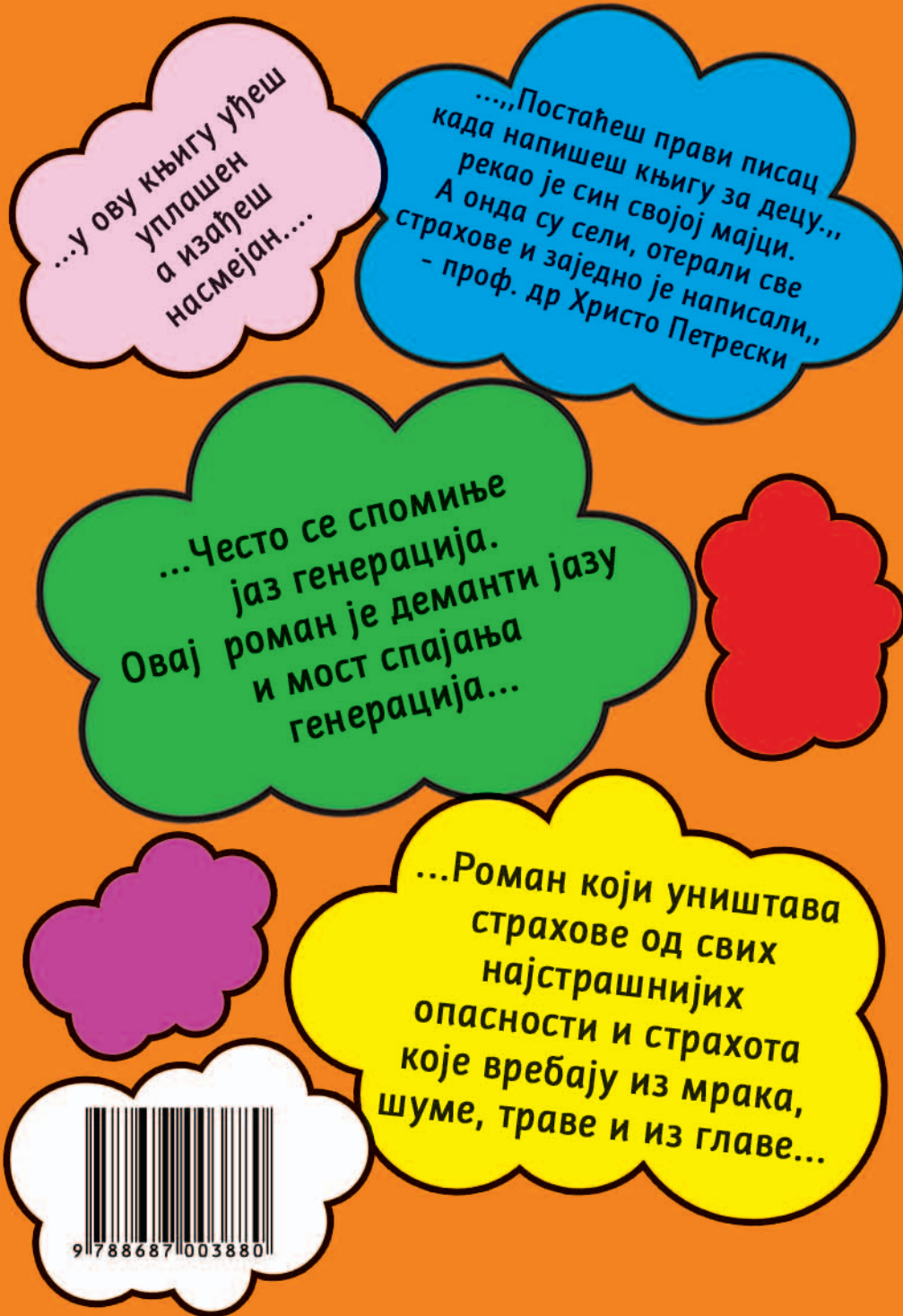

Јован Радуловић
рођ. 01. 08. 2005. у Петровцу
на Млави. Пише песме и
приче, свира акустичну и
електричну гитару.

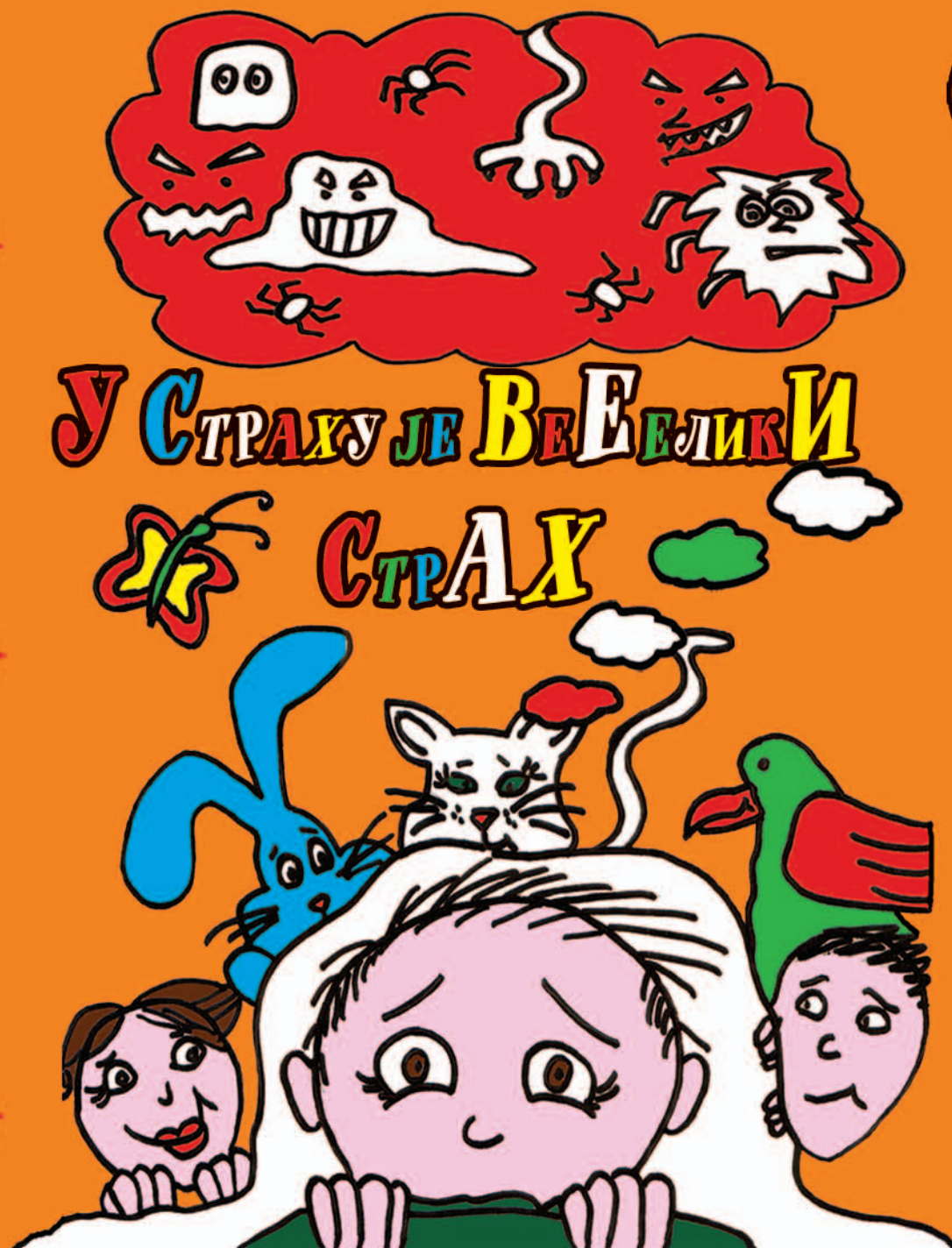

**Данијела Божичковић
Радуловић**
Рођ. 02. 09. 1968. у Вршцу.
Аутор 9 прозних дела.
Ово је њен први роман за децу.

★ Јован Радуловић ★ Данијела Божичковић Р. ★ У Страху је ВеЕелики Страх ★

Данијела Божичковић Радуловић
Јован Радуловић

**АУТОР
И ИЛУСТРАТОР**

Јован Радуловић
Данијела Божичковић Радуловић

У СТРАХУ ЈЕ ВЕЕЕЛИКИ СТРАХ

ДРУГО ИЗДАЊЕ

2021

Јован Радуловић
Данијела Божичковић Радуловић
У страху је вееелики страх

Издавач:
Библиотека „Србољуб Митић“
Мало Црниће

За издавача:
Данијела Божичковић Радуловић

Уредник и компјутерска обрада:
Светлана Ивановска

Технички уредник:
Сања Балабановић
Слободан Голубовић

Илустрација:
Саша Радуловић
Сања Балабановић

Лектор:
Проф. др Јадранка Милошевић

Штампа:
Штампариија *Сћојадиновић*
Петровац на Млави

Тираж: 200 примерака

ИСБН: 978-86-87003-88-0

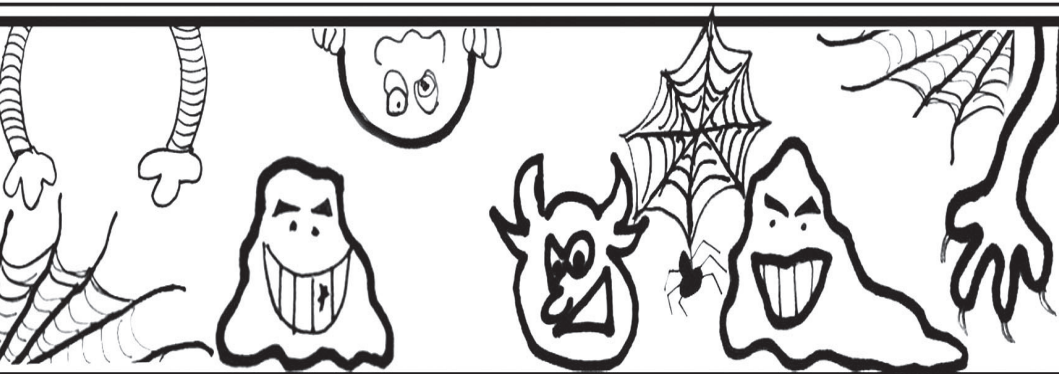
*Ако се препознаш у некој причи, то није случајно.

То је прича о Теби!

*Ако Ти се сличице допадно – Ти их слободно обој!

У Страху је ВеЕеЛИКИ СТРАХ

За све оне који се плаше самоће,
мрака, духова, змајева, баукова и па-
укова и осталих кућних и шумских чу-
довишта која им загорчавају животе и
животиће

У СТРАХУ СУ ВЕЛИКЕ ОЧИ и мале НОГЕ

ВЕЖБАМ ХРАБРОСТ..

АЛ' ТО ПОЛАКО ИДЕ

Јоованеее...Шмекерууу...

Доосадооо... Сїавалицеее...

Клинац...Радулеее... Јоовооо...

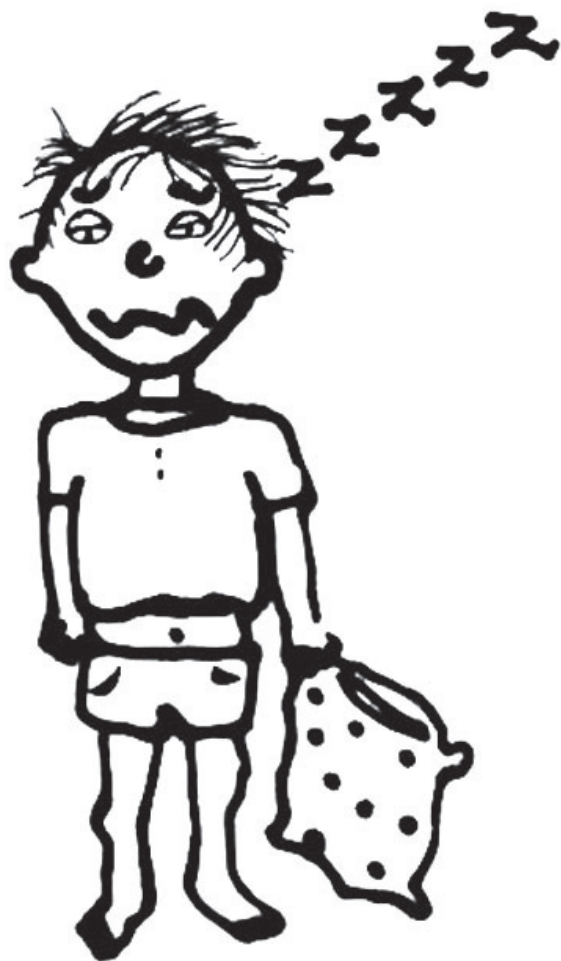
Јуниореее...Јоокооо... Усїаванииии....

Буђењееее...

Мммм... јао како
ми се очи још не отварају.
А мој старији брат, Иван
Величанствени, упорно
ме буди. Њему не могу
(не смем) да кажем НЕ!

Не само зато што има црни појас у
џиу џици, него зато што је он најбољи,
највећи, најпаметнији и непогрешив!

Мада ми се уопште неустаје, ни мало не умива и апсолутно не перу зуби... ал шта ћу. Јаао, јадан ли сам ја. Благо сваком ко је старији брат. Ја сам од почетка најмлађи и морам баш све да слушам. А тај положај је веома тежак.

Бар да мама хоће да ми роди једну бебу, да и ја постанем нечији старији брат! Овако, мој живот је права катастрофа! Е, ала би то променило ситуацију и мој положај најмлађег у кући. Ал, неће... каже, доста јој је деце. А има нас само троје.

- *Ево мее, усџајем! ... Само да оџворим очи. Моџу ли још мало да их одмарам?*
- *Коџа да одмараш?*
- *Па, очи ... !*

- *Диж' се, фолиранџу! Пребићу џе...
Као Змаја! ...*
- *На ноџама сам већ... Ма, само сам
се шалио!*

Е, Јово, Јоване, шта је ту је. На ноге
јуначке, нема ти друге!

КАКО ЈЕ СВЕ ПОЧЕЛО

НИЈЕ ЛАКО КАД СИ НАЈМЛАЂИ

Зовем се Јован. До сад су ме сви звали Јока, али од када сам почео да носим патике број 35, везујем пертле, да се сам туширам, перем косу и тренирам борилачке спортове, говоре ми да сам сад велики дечко и да сам одговарам за своје поступке. Није ми баш јасно шта су све поступци ни у чему се састоји моја одговорност, али одлично схватам да треба да будем другачији. Некако, као мој старији брат. Како тата каже, фин и културан. А то је, понекад, признаћете, јако тешко.

Имам и старију сестру Сашу. Она је баш супер.

Стално је са дечком и не досађује ми јутарњим тренинзима буђења. Моја сека је васпитачица и разуме дечју душу. Углавном. А кад не разуме, пожалим се Ивану и ствари дођу на своје место.

Ми, дечаци, морамо да се држимо заједно. Тако смо непобедиви и увек у праву.

Моја мама је писац. Она своје књиге прво пише у свесци или на неким папирима. После све то куца, данима и ноћима, на компјутеру. Не разумем зашто. Када је питам, она каже:

- Тако ми је лакше!

Тек тада ми ништа није јасно. Двапут ради исти посао, а њој лакше? Понекад се деси да изгуби то што је написала и онда је у проблему. Уствари, тачнији да будем, тада сам ја у проблему. Великом проблему. Мама је тад нервозна, јер не зна где је оставила своје ствари (ово је њена омиљена реченица и критика када смо ми у питању).

А неко свакако мора да буде крив.
Било ко, осим ње. А то сам, углавном,
Ја.

Тата се нервира када мама заборави да нам скува ручак. Мама се тада само насмеје и каже:

- ***Тако је ђо кад имајџе ђисца у кући.
Смислићемо већ нешђо, на брзака.
Ево, сђецијално за вас, салама или
ђашђеђа! ...***

Ауууу, тако значи? Када си писац, све ти је опроштено?! И ручак без супе! Је л'? Па то је чаробна формула! Еурека!!! Ето мени спаса за све моје проблеме. Одлука је пала. Решио сам да и ја постанем писац. Само, не знам како ће књига да се зове.

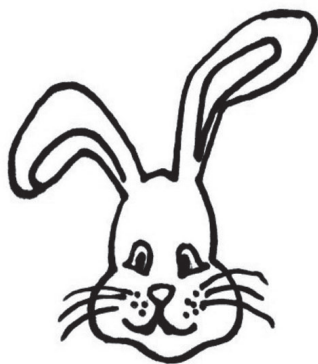
То ме сада баш мучи. Весела књига...
Мала маца... Чаробна шума...Моја прва
књига... Приче о животињама... Срећни
зека?... Да, тако би могло. Нисам баш
сигуран да је ово баш прави назив, али,
с обзиром на то да тренутно бољи не-
мам, нека за сад остане тако. Ух, па да
почнем. Мада, имам малу трему...тре-
мицу... и осећај да сада ја постајем пи-
сац... мали писац... мали писац за децу.

Паа, да почнем!

СРЕЋНИ ЗЕКА

Некада давно,
у шуми је живео зека
који се звао Грицко.
Грицко је волео шале
и подвале. Анејдоше
и вицење је причао без
пресјанка, а умео је сјајно и да имишира
све животиње из шуме. Био је онако, баш,
модеран и cool шии. Волео је дружење и
разне ијре у природи. И обожавао је да
трицка и једе: кујус, шартарейу, карфи-
ол, прокељ, брокуле и све врсте салата...
од маслачка, першуна, мирођије и раз-
них зелених јестивих ђаконија које су у
изобиљу расле у природи и прелејом све-
жу који га је окруживао. Ваљда је зашћо и
био шако памешан, сирешан и интели-
теншан. Од много витамини!

Па даа... то би за мене било као када би на улици налазио разне бомбоне, чоколадице, палачинке с кремом и кексом. И ишлере, наравно. А о кикирики путеру.. мmmm... да и не говорим. Благо зеки, он није морао у продавницу да себи учини по вољи. Све му је било надохват руке,... уупс, надохват шапе. Уствари, какви слаткиши на улици и око куће. То би ме одвело у бајку о Ивици и Марици, а она је већ написана. Да се вратим ја свом јунаку, зекану Грицку...

Једнога дана сунце је рано изашло и обасјало Грицкову рупу. Изашао је напоље и кренуо у потрагу за неком укусном храном. Идући кроз шуму, чуо је да нешто шушка. Што се више приближавао грму дивље руже, шушкање је постајало јаче. Његова зечја природа је желела да што пре побегне. Грицко је ипак само зец, познат по свом страху. Али, у Грицковом случају, знатижеља је била јача. Ипак, он није обичан зец. Грицко је зец из књиге. Пришао је грму и упитао:

- Хеееј, има ли коѿа?!...

После тренутка потпуне тишине, зачуло се гребање. Између две стабљике руже, вирило је нешто бело. Зечић је угледао малену шапу и црно око које је жмиркало из жбуна. Убрзо је зачуо и препознатљиво: Ммњааааааааа...
Мрњааааа... Фррррррр...

- ***Јоване!... Ойеџ си за комџјуџером!
Пресџани са џим иџрицама и изађи
на улицу! Друџови џе чекају, одавно
иџрају фудбал!***

- *Али мама, ја не иџрам иџрице...*
- *А шџа онда радиш?...*
- *Пишем џричу.*
- *Причу?...Како да не... Хајде још џеџ минуџа заврши са џим џвојим раџницима и усџај са сџолице на којој џи се дуџенце већ укочило!*
- *Добро мама...Ево ме за џрен... Сџиижееем...*

Јоој, како ова моја мама баш ништа не разуме! Само су јој игрице у глави.

Неће ни да погледа шта ја то радим. Плус, наређује као командир чете! Уф, изнервирао сам се али боље ми је да ћутим, јер ако јој кажем и једну реч, забраниће ми рачунар на недељу дана. И онда ћу и ја морати да пишем у свесци... онако, старински, као и она. Боли ме рука и трну ми прсти и од саме помисли на то!

... Из жбуна је извирила мала маца. Била би потпуно бела да на уху и репу није имала црне флеке.

Чим је провирила њушкицом, ви-
дела се и тамна тачка са стране
њеног носића. Зекан је по-
мало збуњен и прилично
срећан што у питању није
била нека друга, опасна
зверка, направио још
један корак према
маци и рекао:

- ***Здраво, мацо. Одкуд ти овде?***
- ***Мњаооо, не знам, залуџа-
ла сам. Кренула сам у шеџњу и
одједном се нашла у неком лишћу
и бодљикавом шрњу. Мрњааоооо...
Види, сва сам се изїребала...
Фррррр...***

- Рече маца и ѿказа му шайице.
Хоћеш ли ши, зеко, да ме одведеш
кући?
- Ја бих шо радо учинио, али, не знам
где се швоја кућа налази. Можеш ли
да ми објасниш како она изгледа?
- Паа... леѿа је и вели-
ка и шойло је у њој и
има ѿуно хране...и
зове се Моја Кућа!...
- Добро, сшани, овакво
објашњење ми и неће
биши од неке велике
корисши. Кажи ми, како се ши зо-
веш?
- Ја сам маца Миа. Родила сам се ової
їролећа. Лейширић ми је најбољи
їријашељ а он се зове Шаренко...

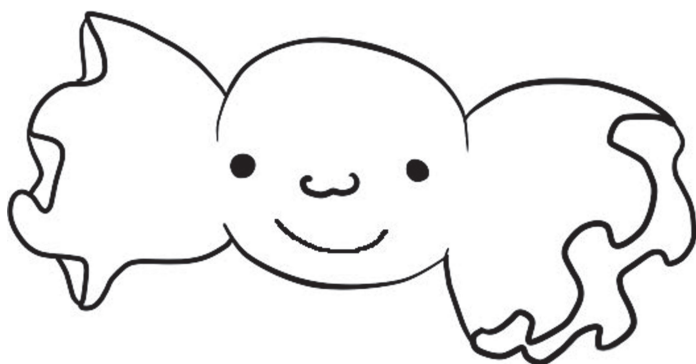
- По чиџав дан се иџрамо око
једне бундеве која је велика
као чиџав свеџ...

мама ми је џричала
да је свеџ окруџао и
ја мислим да је џо баш
џа моја бундева...

...

- Јоване!!! Ти си сџвар-
но немоџућ! Усџај с месџа! Момен-
џално уџаси комџ! И немој да сам
џе заџекла у соби на исџом месџу,
када се враџим из џродавнице.
Искључићу џи инџернеџ. И сџрују.
Све ћу да џи искључим!

...Ћути Јоване... ћути Јоване.. ћути Јоване...смирујем сам себе. Тешко је ћутати и осмехивати се када знаш да ниси крив, али, издржао сам... некако. Мада, уопште није било лако. Али, вреди бити културан и фин. Можда ћу сада добити и гумене бомбоне, уз обећани сладолед. Никад се не зна. Вреди покушати. Уосталом, ова моја финоћа треба да се награди... и заслади.

А и требаће ми и енергија за писање... није то ни једноставно ни лако, кажу старији. Али вреди, додајем ја. Уосталом, биће сви они изненађени када виде мене као писца.

Схватиће колико сам вредан и шта сам све ово време радио. Сада ми стварно треба пуњење батерија и доза шећера. Ми писци морамо да нахранимо и дух и тело. Онда нам писање много боље иде.

Као што сам и мислио. Када сам сам са њом, испуњава ми све жеље. Када су ту бата сека и тата, онда глуми неку строгоћу. Зато ја волим да останемо нас двоје сами. Говорим јој лепе и нежне речи које она воли да чује. Тад буде све по моме. Као и сада. Враћамо се кући, а у рукама ми је кеса са жвакама, часописом за децу, кексом и смокијем.

Наравно и са гуменим бомбонама.
Сладолед сам већ појео и сада задовољно
цупкам око маме.

- Јоко, зашћо се ћи усћвари
ћлашиш?... насћавља она...
Требало би да ћонекад осћанеш
сам код куће. Не може неко сћално
да ће чува, а нема ни
ћоћребе за ћим. Каж
ми, шћа се дешава
са ћобом. Чећа се
бојиш?

- Не знам, мама... Само срце ћочне
јакко да ми удара и ја онда чекам
када ће неко од вас да се ћојави на
враћима.

- *И сада чујем неке чудне и ошасне звуке око себе... Као да је чишћава кућа пуна разних малих створења која једва чекају да ја осћанем сам, и да се појаве.*
- *Јоване, ти добро знаш да чудовишта не постоје?*
- *Ја знам, али моје срце то не зна. Оно нема појма. Кажи то њему, ако ће умети да те разуме, мама!*
- *Добро, схватам. Хајде, разговараћемо још о томе.*

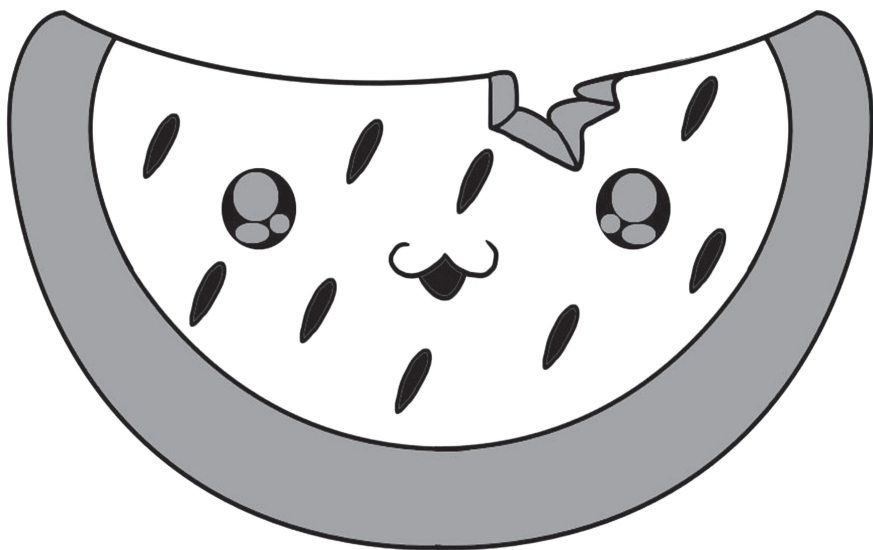
Знам ја да ћемо разговарати. Само она не разуме мене. За неке ствари разговори не помажу. Једноставно, то је тако.

Тако се завршио наш данашњи разговор о мојим страховима. Наставак следи...у неком наредном дану.

У СЕЗОНИ ЛУБЕНИЦА ДАН БЕЗ ЛУБЕНИЦЕ И НИЈЕ НЕКИ ДАН

У зубарској ординацији све је бело.
Бео је и страх

Одувек волим лубенице. Мислим, од кад знам за себе. То ми је најслађе воће.

Тачније поврће, али би било смешно да је тако назовем, зато што је слатка. Како год... кад дође сезона ових црвених сочних лепотица, не могу да замислим ни један дан без укусне кришке у рукама. И тада, немам стрпљења ни да је сецкам... узмем цело парче и загњурим у њу! Сок ми цури по бради, али ја баш и не марим за то. Лепо ми је и хоћу да уживам док траје та округла лепота. И баш у тренутку док сам са великим апетитом и још већим уживањем држао зелену кору у рукама и сладио се црвеним меденим месанцем, једна семенка је лоше ударила у зуб и ја сам осетио да му је парченце испало. Вриснуо сам, ухватио се за образ

и само што нисам почео гласно да јецам!
Зубар! То је била једина ужасна мисао
која ми је прелетала кроз главу! Његов
грозни бели мантил, његов сабласни лик
и она страшна клешта у његовим ужас-
ним рукама! Уствари, најстрашнији је
мирис ординације!

Мада ја не познајем ниједног зубара, нити знам како он изгледа, помисао на седење у зубарској лифт-столици изазивало је праву ерупцију жеље да не постојим! Јер, ко би нормалан издржао све што је мене снашло?

Ту је наступио тата.

- *Хајде, немој да се ђлашиш. Нишђа ђо није сђрашно. То је један добар чика и он ће ђи ђомоћи. Да ђе зубић никада више не заболи.*
- *Нећу код зубара, неее... неећууу!...*

Моје запомагање није помогло. Могао сам само да бирам. Да ли ћемо стоматолога да посетимо још истог дана или у понедељак. Мислио сам да ако баш морам (а баш сам морао) онда ми је некако боље и лакше да то учиним што пре.

Јер, до понедељка има три дана и моји страхови ће се повећати. Стиснуо сам све зубе, и онај поломљени, и рекао:

- *Идемо саг!*

- *Ти си мој храбри, најхрабрији гечко, цикнула је, одушевљена мојом храбром изјавом, мама. Таџа је само ћуџао а онда догао: -Ја знам докџора.*

Хтео сам да га питам да када родитељ зна доктора, да л' то онда мање боли или не боли никако, али нисам имао снаге за то. Снагу сам морао да сачувам за тренутке који су ме управо чекали. Није то ништа страшно... понављао сам у себи. И, баш и немам разлога да се плашим... Прво, то неће вечно да траје. Друго, то је основна хигијена зуба (јоој, где ли сам само ово чуо?) Треће, неће ништа да боли. Понављао сам ова три разлога и стварно ми је некако и било лакше. Све док... нисмо дошли до ординације.

Бела врата бели мантил, ја бео као крпа и као зид, и доктор са великим белим рукама. Можда му руке и нису биле беле али у мојој глави све је побелело,

па су и шаке добиле ту боју. Као у бајци Вук и седам јарића.

Рекао ми је да сед-
нем а ја нисам умео ни
ногу да померим. На
летњој температури ја
сам се следио од страха.
Сестра ми је пружила
руку и помогла. Рекла
је: *Држи ме за руку! Ако јако боли, само
ме сџискај, биће џи лакше!* Ахааа, па
шта је сад то! А моји најрођенији реко-
ше да ништа нећу ни да осетим! Слагали
сте мее... Хтедох да викнем на сав глас и
да скочим са оног чуда... Али, авај. Док-
торови прсти већ су били у мојим устима
и ја нисам могао ни да писнем. Нисам
имао куд.

Стиснуо сам очи толико да сам одједном видео црвене кругове и ноге су почеле чудно да се понашају и да саме од себе поскакују.

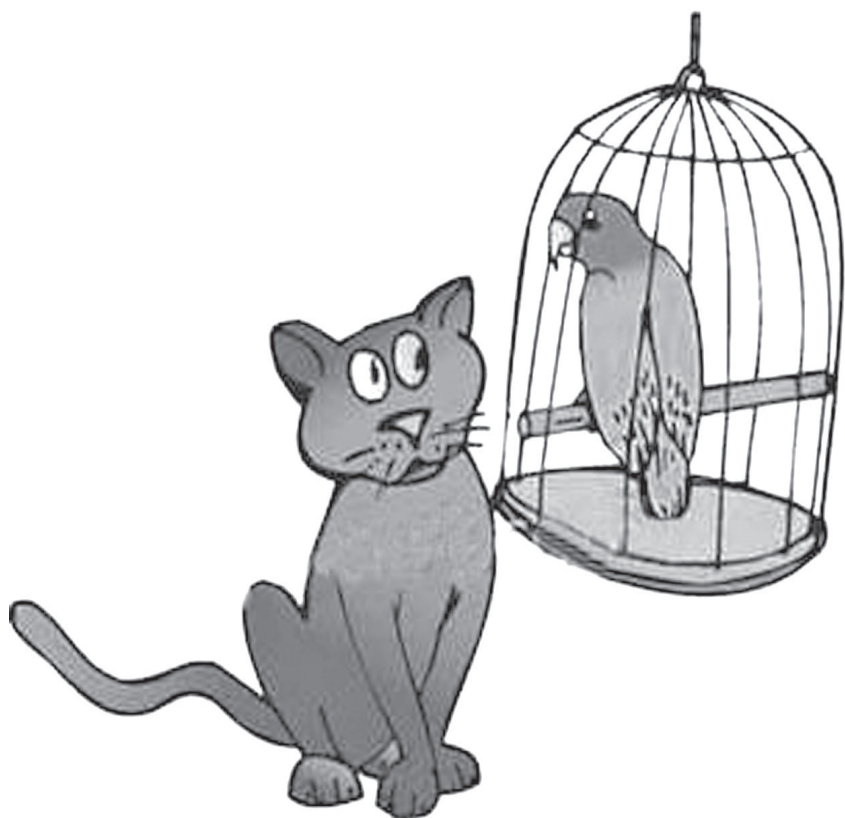

И баш када сам хтео сестру јако да стиснем за руку, чуо сам: *Гошово!* Готово? Чекај, како готово?... Отворио сам очи и видео насмејаног доктора како у руци држи мој зуб. Па како сад? Џабе сам плакао? ... уух... па није страشان овај доктор, чак је и симпатичан... а ни шапе, пардон, руке му више нису беле.

Успео сам и да прочитам да му на мантилу пише Есидол... да знам код кога да дођем када ме следећи пут превари нека семенка од лубенице.

Али, што се воли, мора некад и да
заболи.

ЉУБАВНА ПРИЧА АЛИСЕ И ПАЈЕ

ЖУТО ПЛАВО ПЕРЈЕ У КАВЕЗУ и на поду

Ух... доме слатки доме. Опет сам у
својој соби и могу да се посветим писању.
Да видим само где сам оно стао... а, да...

*... Да, свеј̄ јес̄ӣе окруџао
и личи на бундеву, али је
мно̄го, мно̄го већи од ње. Хајде
покушај да се сеј̄иш са које
си с̄иране дошла, Миа.*

- Са које стране?

- *Па да, са леве или десне?*
- *А шћа је шћо лева и десна сћрана?*
- *Ауу, ња зар шће мама није научила сћранама свећћа?*
- *Није, али ме је научила како да се чувам од ојасносћи, како да се ићрам и како да се лейо наручкам. А за шћо нису њошребне сћране свећћа, само добар нос. То се код нас маца зове њух.*
- *Знам, и код нас зечева, исћо се зове. Хајде, онда, њоћи ћемо у неком ѡравцу, можда шћвоја кућа и није далеко.*

У сваком случају, не брини, Миа.
Пред нама је авантура!

- *Аванџура?! То џако
лејо звучи! А, шџа је
џо аванџура?*

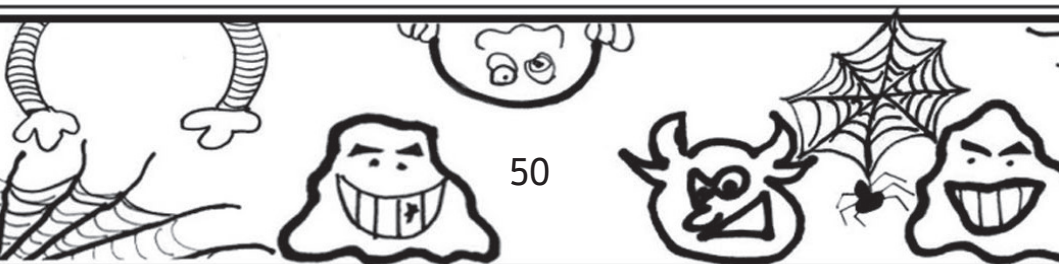
- *То је када кренеш
нејде а ниси сиџуран
како ћеш сџићи, ни
када. Само знаш да ће биџи јако
занимљиво и узбудљиво.*

- *Идемо онда! У аванџуру!!!*

Само што су кренули, у смеру који
су изабрали, а Миа је радосно махала
својим бело-црним репићем, чуо се бо-
лан мјаук!

- *Миа, шѣа ѣи је сад?*
- *Зуб! Боли ме зуб!*
- *Како је ѣо моѣуће?*
Никада нисам чуо
да мацу може да
заболи зуб
- *Свашѣа! Па зуб*
може да заболи
свакоѣа ко има зуб!
- *Па да, лоѣика... у ѣраву је мачка. А*
ја мислио да сам мноѣо ѣамешан
неки зец...

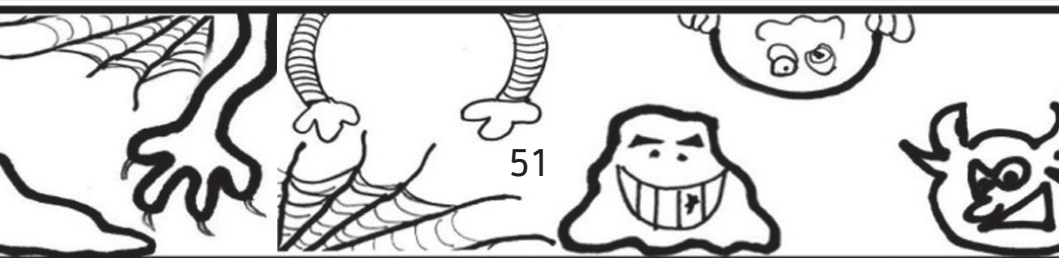

Одједном, чуо сам неке чудне зву-
кове из дневне собе!

Лупање, крештање, клопарање!
Претрнуо сам од страха, и моментално
престао да пишем. Сачекао сам трену-
так, и када се све мало умирило, повикао
сам, што сам јаче могао: *Саашааааа!!!...*
Мој врисак је био јачи и продорнији од
претходне галаме, али ја другог избо-
ра нисам имао. Морао сам да зовем у
помоћ!

- *Шта је било, Јоване, где јори?!...*

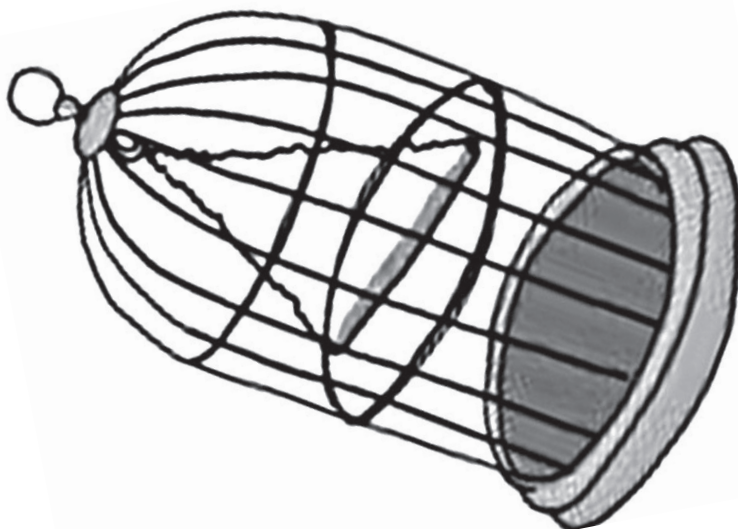
Љутита и бесна, из своје собе се
појавила моја старија сестра, Саша!

- *Нее знаам, грхѣћим ѿласом,
огѿоворио сам... Нешѿо се
сѿрашно доѿађа!*

Тамо - показао сам руком ка соби.
Она је пошла, а ја сам, храбро се кријући
иза њених леђа, ишао за њом.

У соби је стајао кавез са жутом и пла-
вом птицом. Тигрице су биле у питању.
Жуту сам добио од друга Андрије за свој
седми рођендан а плаву од родитеља,
мало касније. Уствари, тај жути Паја,
био је усамљен, па сам жарко желео да
му нађемо девојку. Плава Алиса била је
права прилика за њега. Њу сам одабрао
да Паји прави друштво, када ја нисам ту
да разговарам са њим док ми он кљуцка
прст.

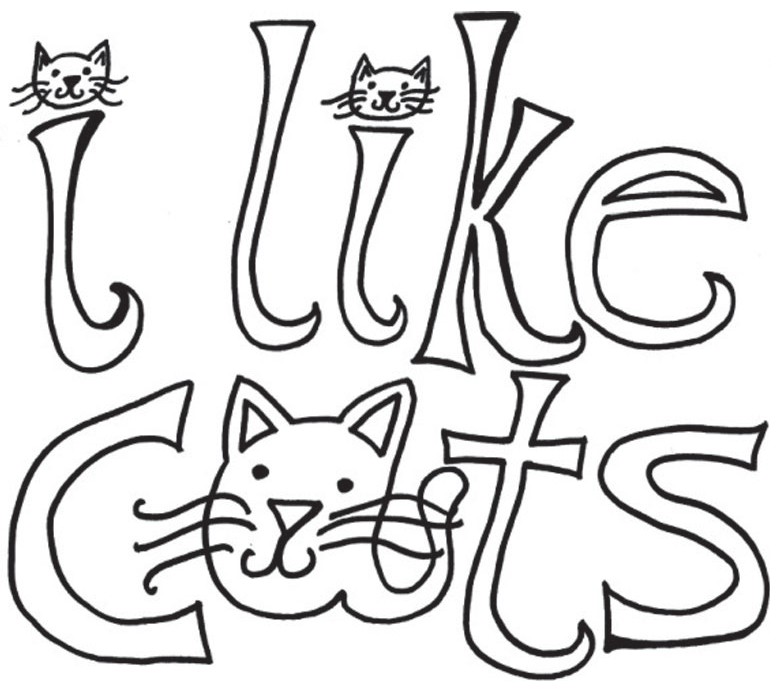

Кавез је чудно изгледао. Уместо уобичајеног места, где је стајао, на по-лици, сада је, изврнут, био на поду. А у њему, уместо две птичице, само једна! Протрљао сам очи у неверици, а моја се-стра је викнула: **Миииааа! Да ђа Миа није ђојела?!...**

Мачка је стајала поред нас и трљала нам се о ноге. Погледао сам, сад већ у паничном страху, да ли јој неко жуто перце вири из уста, али, жутили су се само по поду. Јоој, призивао сам све грчке и римске богове за које сам чуо, док се мој брат преслишавао, спремајући лекције из историје, да ми помогну да Пају пронађемо живог и здравог. Па макар и са очупаним перјем.

Почели смо, у два гласа да га дози-
вамо, а онда нам се придружио и трећи,
мамин. Додуше, она није баш била веш-
та да намами птицу, али су на њен зов,
све мачке из комшилука почеле да се
оглашавају.

Наш музички труд био је узалудан.

Паје, једноставно, није било. Кавез смо, наравно, подигли. Посуде напунили храном и водом, али, Алиса није хтела ни да лизне ништа од свега тога. Дозивала је Пају, непрестано. Попела се на највишу пречку у кавезу и није престајала да га тражи. У једном тренутку, када смо већ изгубили сваку наду, зачуо се и други птичји глас! Паја! Био је ту, у близини! Жив! Али, где?!... Завиривали смо у сваки ћошак, пратили његов глас, тражили. Коначно смо га угледали! Шћућуреног у углу испод кревета!

Стајао је уплашен и скривен. Тек сада је настала права акција спашавања. Да померамо кревет, није долазило у обзир. Довољно је већ био уплашен. Морали смо некако да га намамимо. Ставили смо кавез са његовом девојком Алисом сасвим близу, верујући да ће да дође код ње. Није се ни померио. Сви смо, хорски, опонашали њену песму- није вредело. Као последњу могућност, узео сам посуду са јестивим зрневљем и принео кревету. Пун погодак! Пајче се догегао до хране што је брже могао!

Довољно близу да га ухватимо и вратимо у кавез где га је чекала Алиса! После необично жустре песме која ми је звучала као питање: ***Где си се смуцао до сад и шћо ће нема код куће?!*** ...уследило је кљуцање у главу, претпостављам као казна и прекор због напуштања заједничког дома. Али, и то се завршило и следеће што смо могли да видимо било је како се Алиса и Паја срећни и задовољни љубе.

Е, ту смо се већ вратили у своје собе
и оставили их на миру, јер није лепо за-
виривати у туђу интиму.

ЗУБ МОЖЕ ДА ЗАБОЛИ СВАКОГА КО ИМА ЗУБ

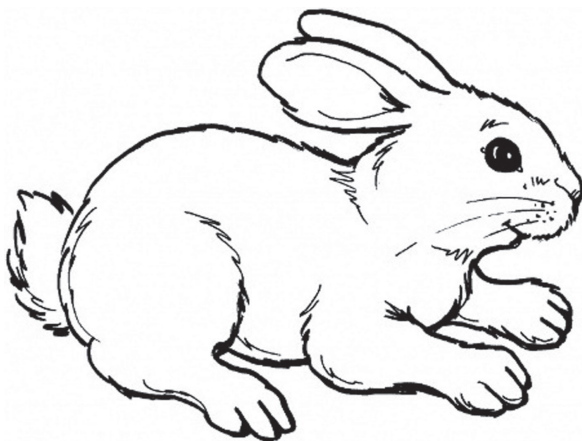

Јасно. Мачка је била у праву. Тако је то када се не води рачуна о хигијени зуба и када се не перу редовно. Само, како сада ја да јој помогнем? Никада нисам имао проблем са зубима и никада нисам лечио ниједан. Уствари, можда и постоји решење! Сад сам се сетио оне приче коју ми је бака причала о лековитим травкама. Да за сваку болест и за сваку бол постоји биљка која је лечи. За зубобољу је то... Зечја трава. Па да... знам и где расте! Одмах ту, поред речице.

- ***Идемо, Миа, њомоћи ћу њи да њи бол њрође!***

Зека је потрчао, а мала маца за њим. Ускоро су се нашли поред бистрог поточића чија је вода била тако чиста да су могли да се огледају у њој. Поред воде расла је трава и зека је убрао свеже зелене стабљике. Опрао их је у води и ставио маци у шапицу.

- ***Миа, ево њи ово жваћи. Видећеш како ће зубобоља да њрође.***

Тако ми је причала моја бака да су се животиње некада лечиле. Миа је послушно ставила лишће у уста и већ после неколико тренутака било јој је боље, а убрзо, бол је потпуно нестала.

- **Хвала Грицко ово с̄тварно ѿмаже!**

- **Нема на чему. Само од сад мораш да будеш обазрива ш̄т̄а и како једеш и ѿсле свакої оброка да очистиш зубе.**

А ја ћу ову лековиш̄у ш̄раву да ш̄и сачувам, ако ш̄и оїеш̄ буде ш̄ребала.

Грицко и Миа су наставили низводно, очекујући да ће наићи на познате куће. Али, пут их је водио до једног необичног салаша.

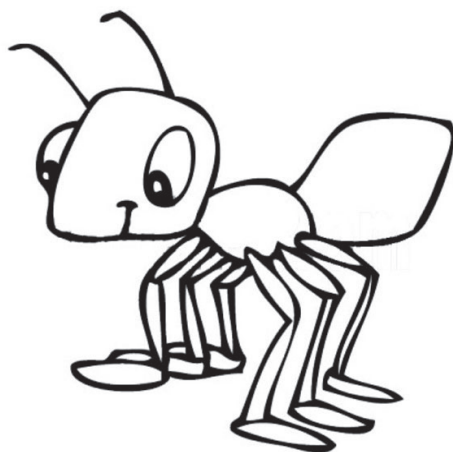
Све кућице биле су од печурака!

Ни Миа ни Грицко тако велике печурке никада нису видели. На улазу у салаш, дочекала су их два мрава војника, који су мирно стајали поред капије:

- ***Изволише, уђише! Изговорише
истовремено.***

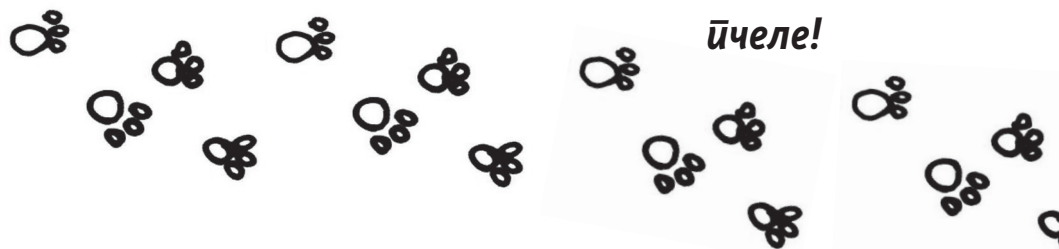
Грицко и Миа прођоше кроз капију и уђоше у двориште где је све зујало и врвило од мрава и пчелица.

У њима су живели мрави а надлетале су их жуте пругасте пчеле. Биле су то две војске које су заједно живеле и одлично се слагале.

Помагали су једни другима и време проводили у раду и сладећи се плодовима свога рада. Живели су у љубави и слози, што се видело на први поглед. Када су ушли на салаш, пришао им је главни мрав и пожелео мрављу добродошлицу.

- *Драћи пријатељи, мацо и зеко, драго ми је да сте дошли. Не знам који вас је пуш довео код нас али желим да вам кажем да сте нам добро дошли и да ћете овде бити лепо дочекани и утошћени. Ја се зовем Мики и веома се радујем гостима као и сви моји мрави и пчеле!*

- *Хвала, домаћине, Мики. Ми смо Грицко и Миа. Тражимо Миину кућу, јер се она у иџри, изјубила и њена ѿпородица сијурно брине шјо је нема. Били бисмо вам захвални ако бисте моџли да нам ѿмојнеје да Миа ѿронаје свој дом.*
- *Наравно, учинићу све шјо моју да вам ѿмојнем!*

Мрав Мики је звизнуо једну необичну мелодију и одиграо неки чудни плес, окрећући се на све четири стране света. Још није ни завршио своју

игру, а колоне мрва су дошле. У правилном распореду, са војничком

дисциплином, прилазили су марширајући. Пунили су простор око Мије и Грицка. Ускоро се ниједан центиметар није видео од мрава. Стајали су мирно и чекали наређење.

- ***Војници мравци! Ова бела маца Миа, изјубила се! Ваш задатак је да пронађете њену кућу и да се она безбедно врати.
Крените!...***

Само што су мрави пошли, са неба
је слетела пчела.

- Моју ли ја са својим њчелицама да
вам њомојнем?

- Наравно, Ники! Позови своје
медоносне летиаче и крениће и
ви у њоштрају. Са неба се још боље
види. Ми, мрави царујемо земљом
и њодземним
каналима,
а ви, њчеле,
њосњодариће
ваздухом и небом.

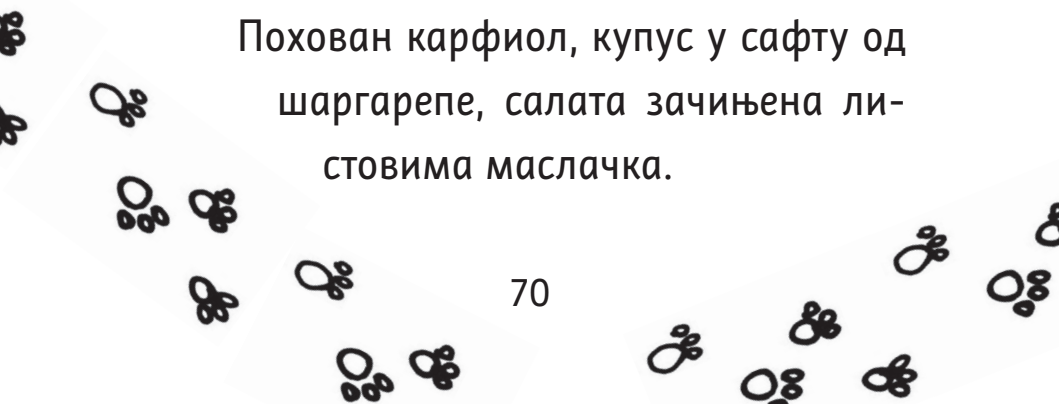
- Идемо заједно да њронађемо
кућицу наше њошће, изњубљене
маце. Пошњо смо њослали и мраве
и њчеле у њоштрају, ви бисње моњли

*мало да се
одмориш̄е и
освежиш̄е. Пуш̄ је
дуї, а сиџуран сам да
сш̄е и їладни - їосш̄ољубиви
домаћин се обраш̄и Грицку и Мии.
Чим су чули овако срдчан їозив,
зека и маца осеш̄ише сш̄раховиш̄у
їлад.*

- Да, наравно, хвала на їозиву- одїо-
ворише љубазном домаћину и сего-
ше да сачекају ручак.*

Убрзо затим, кренули су мрави са
тацнама у рукама, на којима је било брдо
најразличитијих ђаконија - **За зеку:**
Похован карфиол, купус у сафту од
шаргарепе, салата зачињена ли-
стовима маслачка.

За мацу: Разне врсте мяса и сирева какве је само пожелети могла. Уживали су у сваком залогају а када су се лепо најели, кренуле су и пчелице да весело зује око њиховог стола и да им доносе: млеко са медом од дивље крушке, пала-чинке са меденим преливом и шумским јагодама, саће у салати од диње. Гриц-ко и Миа су уживали у гостољубивости и слатким залогајима.

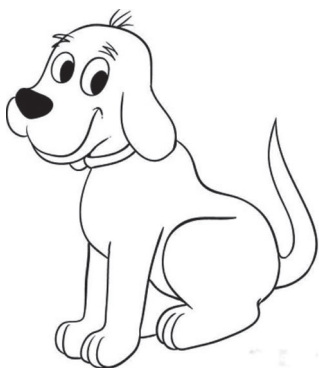

Када су завршили са ручком, домаћин мрав Мики и домаћица Ники понудили су им гостинске собе у најлепшим печуркама, да се мало одморе, пре него наставе пут.

Аааа... ово моје зевање не престаје. Мислим да би добро било да легнем у кревет, јер ако ми прође жеља за спавањем, тешко да ћу после моћи да утонем у снове- Помисли Јован, искључи компјутер и леже поред Ивана у кревет. Лаку ноћ, још је успео да промрмља, већ успаваном брату, пре него што је утонуо у слатке и окрепљујуће снове.

КАКО ЈЕ Бели ДВА дана БИО ГОСТ НАШЕ КУЋЕ

ЖЕЛИМ ЗЛАТНОГ РЕТРИВЕРА ЗА НАЈБОЉЕГ ДРУГА

Како бих ја волео да имам куцу. И
то Златног ретривера!

Само о томе размишљам данима.
Некако, од свих паса, он ми је нај... па не
зове се џабе Златни... он је најбољи!

Била је субота, а ја сам се са друга-
рима играо у свом неограђеном двориш-

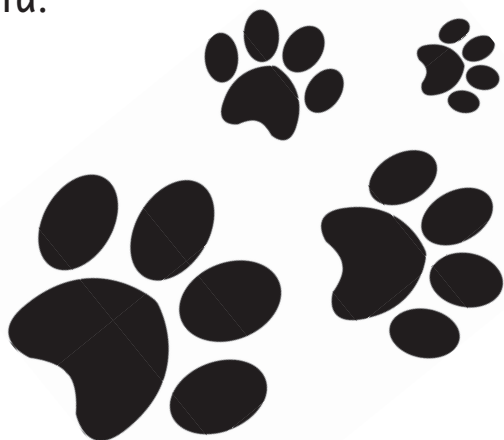
ту. У једном тренутку, ушетао је Он! Пас... велики...лепи... прелепи...Златни ретривер! Нисам могао да верујем! Какве су се то чудесне моћи удружиле да ми испуне жељу, а нико ми га није купио! Сам је дошао, и то код мене! Баш, баш, баш код мене! Вриснуо сам од среће и загрлио га. Као да је знао да сам ја тај, радујући се, огромним језиком олизао ми је цело лице. Било је мало бљакаво па сам руком одмах обрисао образ и склонио главу у страну, али, био сам пресрећан због овог

невероватног, неочекиваног поклона. Али, онда се на радију зачуо глас спикера... „Моли се ђошћени налазач, ако негде види великої Злаїної реїривера, беле боје, који се одазива на

име Бели и има кожну оїрлицу, да се јави на број... 06..."

Јоој,... нисам јео коске са куцом, али ми се кост одједном нашла у грлу! Само да није Он! Само да није Он!!! Преплашено сам га погледао, а онда и полутихо позвао... Беели! Окренуо је главу ка мени и срећно исплазио језик! Моји страхови су се обистинили! Овај пас је био нечији и неће бити моој! Сузе су ми истог тренутка јурнуле на очи. Побегao сам у кућу у мир и сигурност виртуелног света.

...Само шћо су леїли одмах су ућо-
нули у снове. Миа је сањала своју леїу
белу кућу, а Зека брдо шарїарейа и себе
насмејаної и задовољної на врху шћобрда.
Снови су их водили шћамо їде су желели да
буду и у сїварном живошћу. А онда се за-
чуло јако зујање.

Посћајало је све јаче, шћако да је звук
їробудио... їрво Грицка їа Миу. Поїледа-
ли су изнад своїх їлава, и наравно, једино
шћо су моїли да виде била је шћаваница!
Онда су їошїрчали из своїх соба и суда-
рили се на врашима! Када су се наїокон,
буновни и їосїани, нашли изван зигова
їечурака, їодиїли су своје їлаве високо у
їравцу одакле се чуло зујање, и, имали су
шћа да виде! Изнад њихових їлава леш-
ла је велика злашїна їшїица! Такву їшїицу
никада до шћада нису видели, ни маца ни
зечић. Она је махала великим злашїним

крилима и чула се
све јаче јер је била
све ближе земљи. И
остали сџановници овој
Вреднојрада окупили су се на
улици и несџрљиво чекали да
се иџица налик авиону сџусџи. Она
се ијажљиво дочекала на ноје на месџо
које је било сиџурно за аџерирање! Сви су
иоџрчали, кличући, ијрема њој. Маца и
зекан били су збуњени. Пришао им је Мрав
Мики и расџерао њихово чуђење. Ника-
да је нисџе видели? То је наш ијријашељ,
долешео је из далеке шуме. Зове се Зла-
џоусџи и мноџо је ијамешан. Једном
џодишње дође и донесе нам ијуно
знања и радосџи. Тако леје
ијриче нико на свеџу не
уме да исџрича, као
Злаџоусџи.

... Јоване, где си ојеш несјао?...

Дођи, чули смо нешто на радију, морамо да ти кажемо... позвала ме је мама,

нежним гласом. Уздахнуо сам, дубоко. Знао сам шта ме је чекало. Остаћу без куце. А само што је дошао... шмрк... већ сам на-

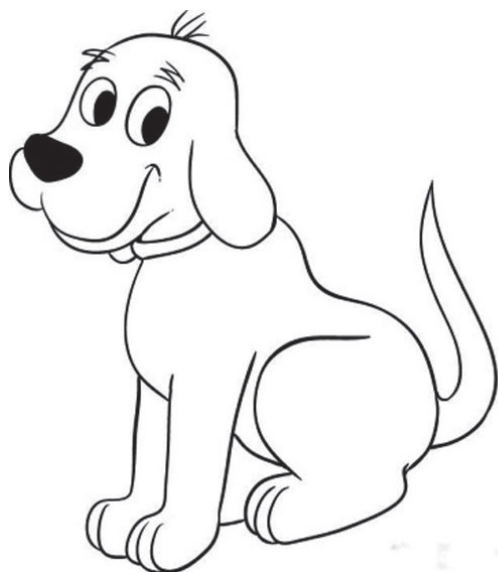
правио израз лица који је јасно говорио да ћу да плачем... тужно и горко. Али, моји родитељи били су неумољиви. То је туђи пас и он мора да се врати правом власнику. Па, добро. Онда ми не преостаје ништа друго него да плачем...

помислио сам, и сузе су ми кренуле.

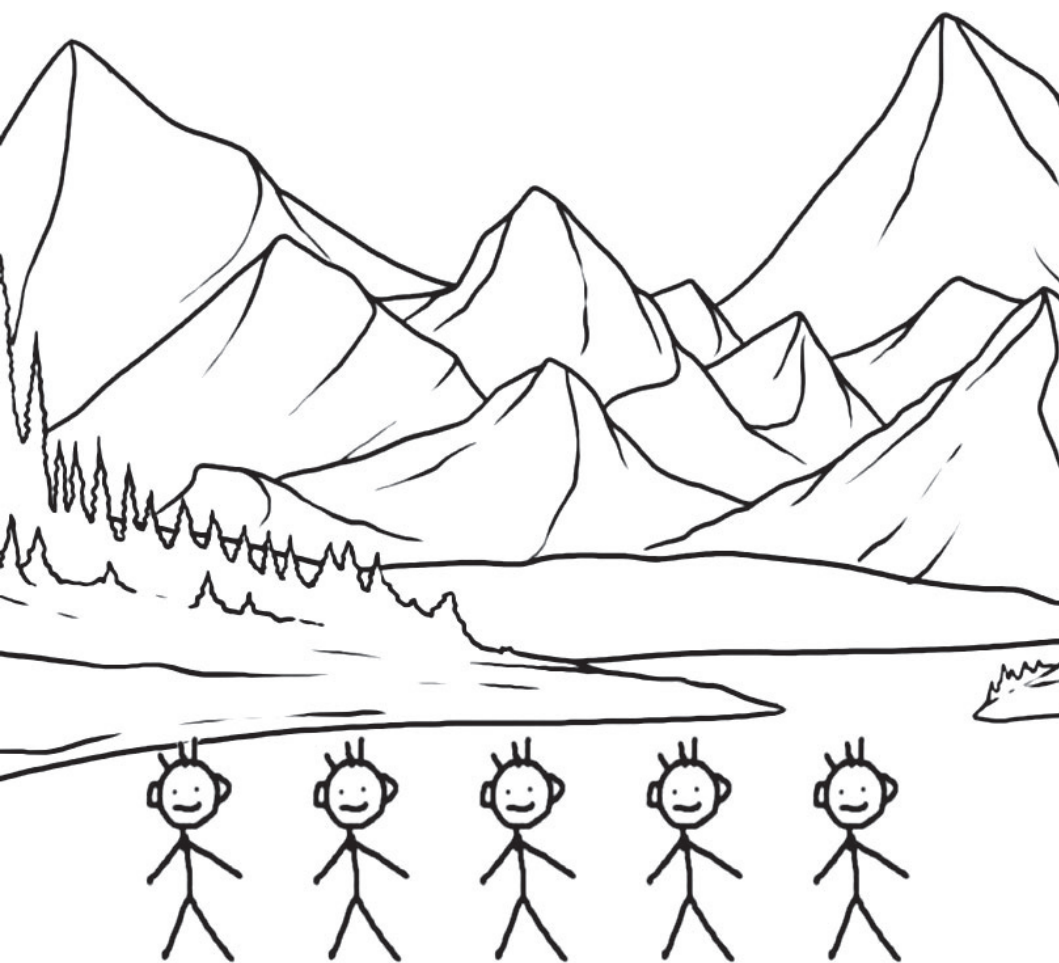

Када је дошао власник пса, и видео моје тужно лице и сузе у очима, било му је жао да узме Белог. Оставио ми је куцу још један дан, да се дружимо и играмо. А када се сутрадан вратио за њега, по-мазио ме по глави и обећао ми је штене Златног ретривера!

Новог и малог, баш оваквог какав сам и ја! Једва чекам новог најбољег пријатеља.

Морао сам после ових бурних
догађаја да одем да се одморим. Сутра
нас је чекао пут. Ишли смо на излет у
природу.

СОК ОД КУПИНА ЛЕЧИ СТРАХ ОД ЗМИЈА

ПЛАНИНАРЕЊЕ 1

Стигосмо на планину. Прво нам се читав дан спавало, ваљда смо се привикавали на ваздух и на разлику у надморској висини. Рекоше нам да смо на 1000 метара висине и да ће у ушима да нам зуји. Мени ништа није зујало, али ми се непрестано зевало. Кад смо се наспавали кренусмо у обилазак шуме око хотела. Једва сам чекао да пођем. Још кад сам успео да их убедим да обујем нове најке меркулијалке, мојој

срећи није било краја. Првих неколико метара пешачења прошло је у мом одушевљавању и ишчекивању једне сјајне авантуре. Али, како смо дубље улазили у шуму, радост је сплашњавала, а ноге су саме успоравале. Одједном сам се сетио свих могућих гуштера, скакаваца, камелеона, бумбара и стршљена. О змијама нисам хтео ни да размишљам, али су ми оне стално излазиле испред очију.

- *Хајмо да се враћимо. Овде има змија. И стршљени ме јуре.*
- *Нема змија, Јоване. А стршљени гледају своја посла. Не баве се шобом.*

- **Али, њлашим се. Трава је њревисока и не смем да ходам њо њој. А ове ојромне бубе само лејше око моје њлаве!**

- **Добро... Шјѡа сад ѡи хоћеш? Да се врајшимо у хојшел и сакријемо у собу?**
- **Паа, нећу, само ѡи кажем да се ѡлашим.**

- Пресџани већ једном! Ако се
џлашиш џприроде, куџићу џи
сџаклено звоно, џа живи у
њему! Уосџалом, ми смо ушли у
живоџињско царсџво. Оне нису
аџресори и не најадају ако се не
осеџе уџрожене. Заџо, џажљиво
ходамо и нико неће да нас најадне
ниџи уџризе. Поџџуно смо безбедни.

Ућутао сам и наставио да корачам.
Ногу пред ногу. Маховина се скупљала
на мојим новим наранџастим патикама
и нешто округло, ситно, по белим меким
рубовима.

- Шџа ми је ово на џаџикама?
- Маховина.
- Никада нисам видео џакву маховину.
Окруџлу и лейљиву.

- То? То су мали чичкови! Лејо сам њи
рекла да обујеш сјајне њишке.

- Добро, нема везе, ојраћу их...
Мирно сам одговорио, а у себи
јомислио: Ако преживим најав
неке ојровне змијурине, ојраћу
све њишке а не само своје. Али,
ју мисао
нисам јласно
изговорио,
сачувао сам је
за себе.

Ходали смо по лишћу и мама се
сваки час завлачила у неко грмље да
бере купине. Оне су биле прилично ки-
селе, али, јео сам их у сласт. Чини ми се
да ми је та киселина помагала да лакше

пребродим страх. Време је пролазило а ниједне змије није било на видику. Одахнуо сам. Пришао сам и ја грму и питао:

- *Хоћемо ли да наберемо неку кујину и за Ивана? Добро ће му доћи ђосле шрениња да се освежи. Има ли у њима ђрошеина?*

- *Нема. Али су ђуне вишамина и одличне за крв.*

- *Али, немамо ушња да их сџавимо.*

- *Ево, у мајицу ћемо и овако је стара.*

Рече мама и повуче доњи руб мајице у који смо са две руке почели да стављамо црне купине. Било је и киселих и слатких, које су остављале црне флеке на плавој тканини, али ни мама ни ја нисмо марили за то. Брали смо свеже и сочне витамине и то је било најважније.

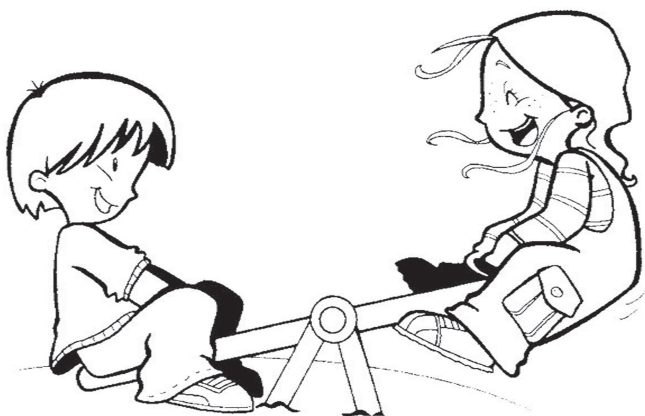
Решио сам да од сада страх од разних опасних животиња лечим соком од купина, боровница или малина.

Све што је црвено појачава крв и улива дозу храбрости у њу. Ја пробао, и тачно је. Не верујте ми на реч док сами не проверите! Ајд', па живели! На здравље и на храброст!

**СРЕЋАН САМ ЈЕР САМ
ДЕЧАК а девојчице баш воле
што су женски пол**

ПЛАНИНАРЕЊЕ 2

Следећег дана, опет смо пошли у шетњу. Ја сам се праврио да сам страх превазишао и стално сам мислио на неке друге ствари и догађаје.

Додуше, онај страх од летећих буба и гмизаваца победио је црвени сокић, али, у шуми су живеле и неке друге опасности, као што су вукови и медведи. Али, после моје јучерашње храбрости, ни данас нисам смео да будем кукавица. Хтео сам свима да покажем да је храброст моје друго име. И тако, мисли су ми лутале... што даље од звука бумбара и размишљања о томе шта се крије у грму и испод камена.

Ипак сам ја мушкарац... Нећу да се брукам и плашим као нека девојчица.

Сетих се једног интересантног часа у школи.

Имали смо из предмета Свет око нас, занимљиву лекцију. О различитости полова. Учитељица је поставила питање:

- *По чему се разликују мушки и женски пол?!... Једноставно и једноставан одговор... Алиии...*

Прво је у разреду настала нека чудна тишина, а затим су стидљиво кренули одговори: По дужини косе... По гласу... По одећи... По имену... По понашању...

По игрицама које играју... По бојама које носе... Сигуран сам да су сви знали у чему је главна и основна разлика, као и ја, али нико се од нас није усудио то да изговори.

Кроз главу ми је одјекивао одговор: дечаци имају пишу, а девојчице рибицу.

Али нисам се усудио то да кажем. Плашио сам да ће ми се сви смејати. Зато сам само ћутао. Блентаво и клиначки. Као права незналица.

Онда нам је учитељица рекла да се разликују по полу, и да од девојчица настају жене а од дечака мушкарци. Сви смо се силно чудили том открићу. Идући кроз шуму, и тога сам се сетио. Одједном, припишкило ми се. Мислим да је било због страха од тих змија које су само мене вребале. Небитно је. Битно је да сам морао да пишким.

- *Мамаа, мени се
йишки!*
- *Па, йишки, шеби
је бар лако.*
- *Како лако?*
- *Мушко си, можеш
да йишкиш било
їде!*
- *Не разумем, у чему је разлика?*
- *Дечаџи само сїану и йишке, а
девојџице морају да нађу неко зїодно
месїо за їзуу и да чучну... а шо је већ
йроблем... рече мама и насмеја се.*

У том тренутку осетио сам невероватну срећу што сам се родио као мушко. Чини ми се да ми је и храброст нека дошла па нисам више био ужаснут од замишљеног сусрета са дивљим зверима и великим отровним гмизавцима.

Било ми је само жао моје маме што је морала да се роди као девојчица и да се целог живота тако женски мучи. Али, опет, не би могла да ми буде мама да је мушко, и био сам у страшној дилеми. Морао сам да сазнам какав је њен став према тој чињеници.

- Мамаа... позвао сам је, окренућ
према сјаблу дрвета, нишанећи
један шумски цвет.

- Молим?

- А је л' теби жао што си
женско?

- Није, срећна сам.

- Како можеш да будеш
срећна? А проблем са
пишканем?

- Хммм... ја добро.. у
праву си... ето, збој тоја бих во-
лела да сам мушко. Ал' само збој
тоја.

- Чекај... гледао сам на ТВ у како
жене плачу када се порађају. Кажу
да то много боли.

- **И боли. Али када се беба роди, онда бол њрође. Најлејши је осећај на свеју бији мајка.**
- **Покушавам да ње разумем. .. знаш... морам да њи кажем... чудне сјје ви жене. Мало смешне и мнојо храбре. Усјвари, њуно храбре. Слађе ми је кад ѡако кажем.**

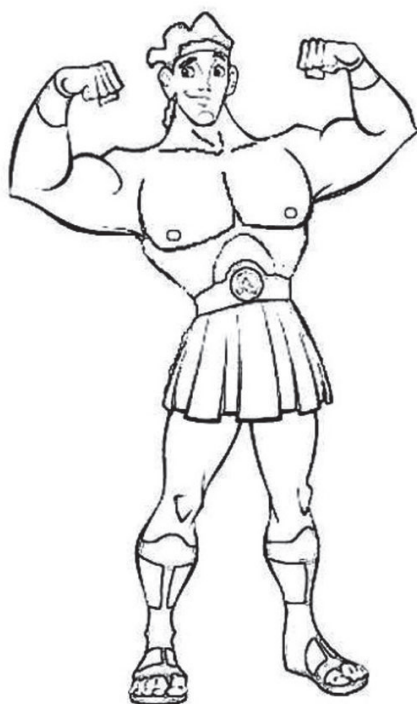
Хвала ти, мама, што си ме родила.
И још ти хвала што си ме родила као
дечака.

Ипак ја не бих мењао пол. Шта ћу?
Ваљда размишљам својим мушким
мозгом.

Херкулес и Ја као браћа

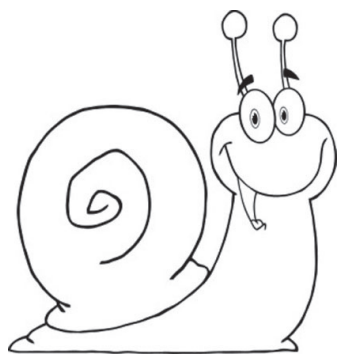
ПЛАНИНАРЕЊЕ 3

Трећег дана мог породичног излета осећао сам се као Херкулес. Знате, то је онај син Зевса, полу Бог, који је могао разна чуда да чини.

Одвојио сам се на неколико метара од мојих, мада сам их стално држао на оку и кренуо у истраживање. Авантура...авантура... бубњало ми је у ушима. Почео сам да залазим у грмове, да завирујем у шупља стабла и да окрећем каменчиће и делиће стена, да видим шта би ту занимљиво могло да се нађе. Испод једног већег камена, пронашао сам нешто клизаво, слузаво и црно. Помислио сам да је змијица, па глиста. Али, када сам боље погледао и главу храбро приближио открићу, на једном крају тог бића угледао сам рогове.

Они су се померали, мрдали, увлачили и појављивали. Схватио сам да је то пуж! Пуж без кућиће! Голаћ! Вратио сам га

заједно са каменом на исто место одакле сам га и подигао. Ма, нећу да нарушавам природну равнотежу! Нека свако живи где му је место и како му одговара. Онда сам, мало даље угледао нешто јако занимљиво. Спустио сам се низ низбрдицу, пажљиво и угледао лобању! Праву правцијату лобању! Не пластичну, не нацртану. Велику, белу, чврсту, стварну! Нисам могао да верујем! Подигао сам је и попео се код мојих. **Погледајте шта сам нашао! Од чега је ово?** Брат ју је узео у руке. После пажљивог разгледања, ре-

као је: **Има очњаке, очуване. Може да буде вук, или неки пас. Месождер је у питању.** Поносно сам у рукама носио свој трофеј и размишљао како звери и нису тако несавладиве. Вук или пас... вук или пас... Знао сам и био сам сигуран да је у мојим рукама остатак једног опасног али доброг вука који је некада живео у овој шуми.

Друге, псеће могућности, што се мене тиче, није било. Дакле, имао сам свој трофеј као успомену на шуму, планину, авантуру. Што је најважније, имао сам храброст вука!

... Сада сам могао да наставим свој започети посао... да пишем. Зека ме је нестрпљиво чекао.

Пшцица је слешела и протрљала крилима. Сви мештани малој града окупили су се око ње. Она је нежно тракнула и онда се срећно насмејала, а за њом чуо се јласни смех пчелица и мравва. Тако су они поздрављали једни друге.

Добро нам дошао, Златоустини!... Рече Мрав Мики. Пчелица Ники се придружи речима добродошлице. Драги Пријатељу, добро нам дошао, надам се да се ниси пуно уморио и да си имао пријатно путовање.

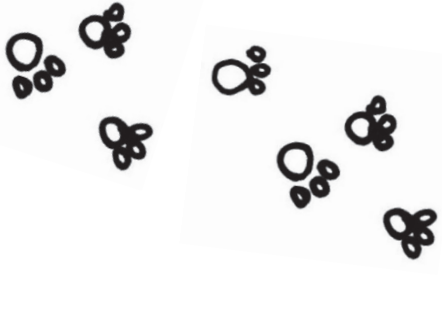
Јесам, јесам, ништа не брини-
ше.

Сѣао сам неколико љуѣа да се освежим и одморим. Био сам оран и чио за разѣговор и дружење са вама.

Почео је да љрича ... о земљама које је видео, о животињама које је уљознао, о Сунцу и Месецу, о мору и љланинама. Сви су ѣа без речи слушали и уживали у лејоѣи речи и ојиса. Када је љресѣао да ѣовори, зачуо се ајлауз.

Хиљаде малих ручица, ножица и крила њескало је и шиме њоказивало своје задовољство. А онда се зачуо Микијев њлас:

Драђи, њређамеђни Злађоусђи. Знам да си њрошао њуно и њрелеђео многе крађеве. Можда би њи мођао да нам њомођнеш.

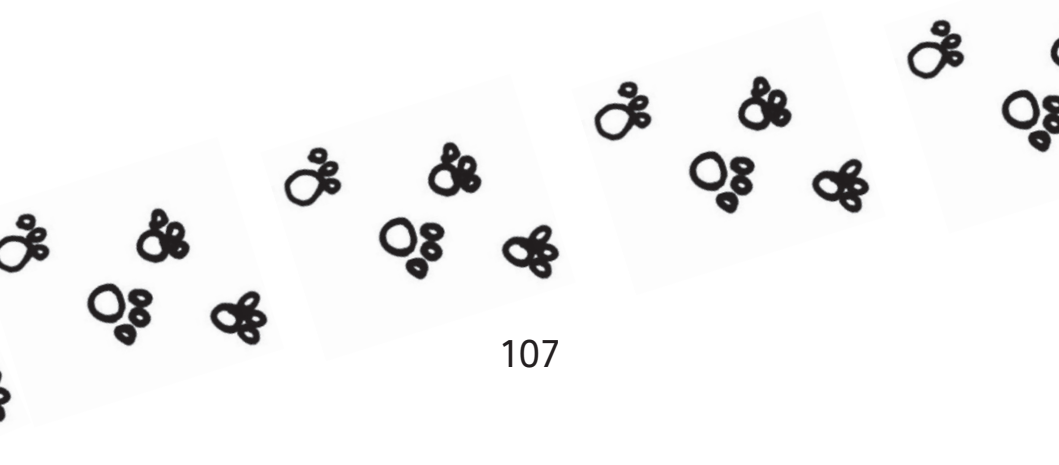
Кажи, слободно. Знаш да сам вам увек на услузи, само ако мођу

Код нас су у њосђима зечић Грицко и маца Миа.

Уст̃вари, они су њошли да ѡраже
Миину кућицу, јер се она изѡубилау шуми.
Ако знаш ѡде је ѡо, молим ѡе да јој ѡока-
жеш ѡуѡ.

Злаѡоусѡи је ѡоѡледа, широм оѡ-
вори очи, широко се насмеја и рече: на-
равно да знам! Виђам ову белу лейѡѡицу
од ѡролеѡос, како се се лейѡѡиром иѡра
око бундеве! ... Није далеко. Чим буде же-
лела, одвешћу је кући. Сви су ѡочели да се
радују. Њиховој срећи није било краја.

Мрави и пчелице спремили су их за
пуп, пославши им мало хране и пића, да
им се нађе, ако се уморе, оладне и ожед-
не. Распанак је био дирљив, уз чврсто
обећање да ће се ускоро, ојеш видећи.
Кренули су, својроје. Злапоуси је ишао
први, а за њим, ишли
су Миа и Грицко. Мрав
Мики и Пчелица Ники
дуго су махали за њима,
а и пустили су по неку
сузу, јер су их баш заво-
лели.

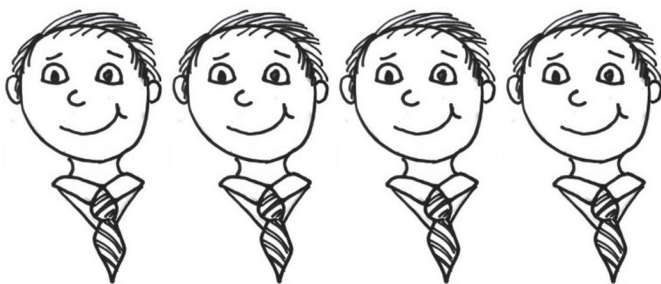
Тројка је ишла и радовала се по-
враћку.

Све је лепо и узбудљиво... али... како
се каже: Свуда поћи, кући доћи... пази да
не залупаш!

САКАМ ДА САКАМ

(ВОЛИМ ДА ВОЛИМ- на македонском)

МОЈ ПРВИ НАСТУП ПРЕД ПУБЛИКОМ

Увек сам у публици. Пратим све могуће и немогуће промоције и позоришне предстве. Стално себе замишљам на сцени. Али, када треба да дође тај тренутак, ја се сав укочим од треме и страха. Није то мала ствар.

Ти сам, на сцени, а публике... пуна сала. Е ту ти треба храброст ратника. А можда и мало већа, јер немаш оружје, него се бориш речима и знањем. Ко зна колико бих ја чежњиво гледао у сцену и плашио се да закорачим на њу да се у нашим животима није појавио један необичан човек. Зове се Христо, али није то онај Исус о коме сви причају. Овај је Петрески и професор је на факултету. Али не у нашој земљи, већ у Македонији. Па да, прави правцати Македонац. Моја мама је имала промоцију своје књиге која је преведена на тај језик, сличан нашем, али, опет, другачији. Наравно, пошао сам са њом, као што увек и чиним, заједно са секом и батом. Сестра је фотографисала и снимала, а бата учествовао у програму. Ја сам, наравно, био

публика. А онда нам је зафалио један учесник програма. Сви су се окретали и смишљали план шта да се ради и тада су се очи професора Христа зауставиле на мени. Узео је текст, дао ми у руке и рекао: - *Хајде, ѿрочиѡај овај гео*. Ја сам дрхтећи узео папир и почео више да му-цам него да читам, али, сви су гледали у мене и нисам имао куд.

Некако је овако звучало: - *Некој се рађа како човек, а некој како црв. Ги ѿознавам и едниѡе и друѡиѡе... ѡи ѿознавам дваѡа вида..* Када сам завршио и бојажљиво погледао у тог мудрог човека, чуо сам како ми каже:

- *Јоване, ѡи си ѿамеѡан дечко, и ѡи ѡо можеш боље од било коѡа друѡѡ. Одлично чиѡаш на македонском!*

Наравно да ме је његова изјава охрабрила, али, како ћу у сали, пред публиком да наступим, па још и да говорим неки језик који не знам! То већ нисам знао. Покушао сам да се измигољим и да одбијем овај тежак задатак, али, нису ми дали простора. Речено – учињено. Узео сам хартију и вежбао као луд. Свако слово сам просто гутао, желео сам да, кад већ морам, будем најбољи. Нисам могао ни да претпоставим како ће то да изгледа и нашта ће да личи, али, добио сам озбиљан задатак и морао сам одговорно да га извршим. Ајоооој, а ако не успем?... И ако ми се језик веже у чвор? И то не обичан, него морнарски, српско-македонски? Шта ако се тако обрукам да нећу смети да се појавим више? Шта ако разочарам маму, бату, секу, публи-

ку... професора?... сви они су веровали у мене и пружали ми подршку. Кајао сам се и што сам пошао на овај пут и што нисам рекао да сам неписмен, што нисам умео да одбијем задатак...али назад се није могло.

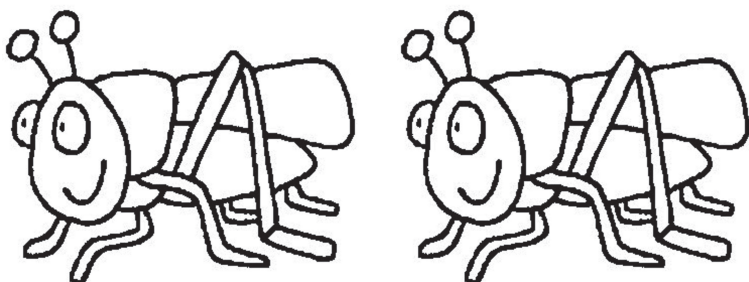
Стигло је време за промоцију. Заузео сам место на столици и чекао знак. Када сам почео, глас ми је био несигуран. Са сваким наредним словом, постајао је јачи и бољи. Осетио сам се добро већ код треће реченице, јер су сви слушали и нико ми се није смејао. Када сам завршио и подигао поглед према публици, њихови осмеси рекли су ми да сам био добар.

Аплауз који се зачуо потврдио је то, а ја сам узбуђенији и задовољнији него икад, сео на своју столицу и чекао крај програма. Мој први јавни наступ био је испраћен аплаузом. Мислим се нешто... и да је било смеха, било би добро. Треба човек у животу све да доживи и аплаузе и смех. Такав је живот. Навикавајмо се на њега.

ЗЕЛЕНО НОЋНО ЧУДОВИШТЕ

СКАКАВАЦ У СОБИ МОЈЕ СЕСТРЕ

Маааааааа... Маааааааа...

Јаааааааааааааааа!!!!...

Врисак усред ноћи следио ми је крв у жилама! Скочио сам и почео да вриштим заједно са Сашом!... *Аааааааааааааа....* Светла на згради преко пута наше куће попалила су се, а из суседне собе улетео је Иван... *Скаакаааваааац!*

Упоооооооћ, скаакааваццц!...

Вриштала је моја сестра, а ја сам јој пружао подршку у њеном страху! Вриштао једнако гласно као и она, ако не и гласније! Цела кућа је брујала од наших урлика а мама је збуњено гледала не знајући шта се дешава. Најтрезвенији је био Иван, који је Сашу избацио из собе, јер је она почела да се пење по зидовима, а ја, наравно за њом!

Иван је узео скакавца и бацио га преко терасе... у природу, његово природно станиште!

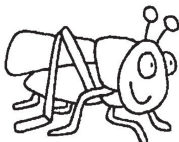
- Јеси ли нормална? Дрекнуо је на сесџру! Вришџиш као блесава а љлашиш и ово деџе!

- Али **шо** је скаакааавац!
... Није **пресџајала** да
урла...

- Па **шџа** кад је скакавац! Није слон,
није крокодил није нилски коњ, није
крава! Један обичан мали мајушан
скакавчић!

- Хоћу кравууу! Боље да је кравааа!
Од ње се не **џлашим**!... Није
пресџајала моја сесџра са
кукњавом и јадиковкама.

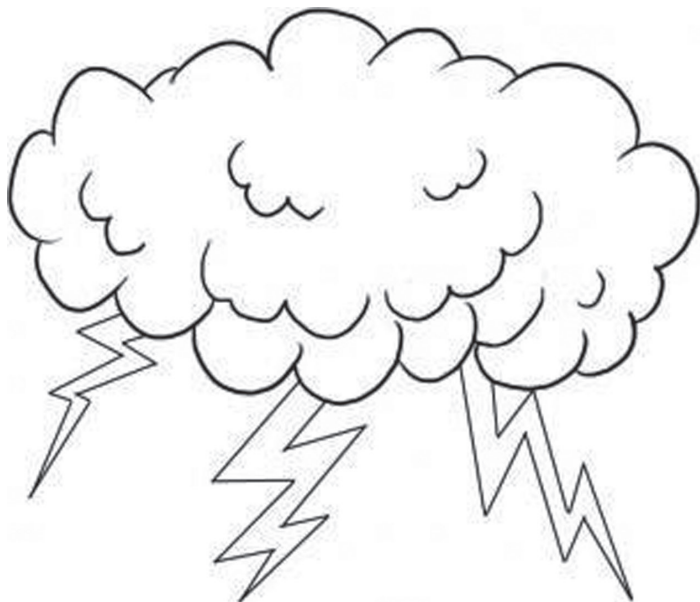

И, тако... епизода са скакавцем је некако прошла. Наредних недељу дана нико осим Саше у ту собу није могао да уђе, јер је сва врата и прозоре забаракадирала и заблиндирала.

Плашила се да ће још неки мали зелени да се увуче унутра, а то, каже, њено срце не би издржало. Иван и ја сад правимо планове како да је једне ноћи, изненадимо кравом на тераси. Рекла је да се од ње не плаши. Мој брат каже да би јој то, сигурно, излечило страхове од буба, паукова, скакаваца. Он тако каже а ја му верујем. Ја њему апсолутно све верујем. Само, нисам сигуран како ћу ја да се понашам када ме на тераси дочека крава. Плашим се да ћу опет да се... уплашим.

КАДА СЕ НЕБО НАМРШТИ

ГРМЉАВИНА

Када сам био мали нисам умео да изговорим реч грмљавина, па сам ову непријатну природну непогоду звао ГРМИЈА.

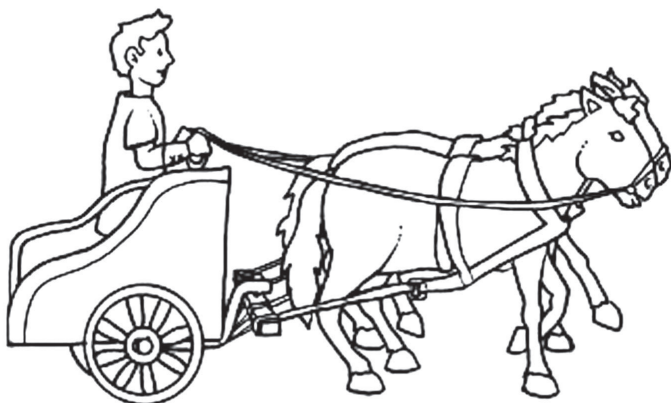
Ја сам научио правилно да изговарам реч, али у мојој породици остаде грмија као прихваћена реч. Ето, толико могу да вам кажем о њиховој озбиљности и зрелости.

Али, када почне да грми... ја се сав следим и претворим у панику, ужас и страх! Завукао бих се под сто, у орман, у фиоку... али, ноге ми се, негде у коленима пресеку и ја немам снаге ни да покушам да се завучем негде. Једноставно се одузmem. Ставим шаке на уши, завлачим се под ћебе. Тражим спас како умем и знам. Језиви звуци с неба парају ми уши и ударају директно на срце које креће тако јако да удара да мислим да ће да ми искочи кроз нос!

И оно жели да што даље побегне
од грмија! И тако сакривен сачекам да
киша стане. Кад на небу угледам Сунце,
нико тада срећнији од мене није.

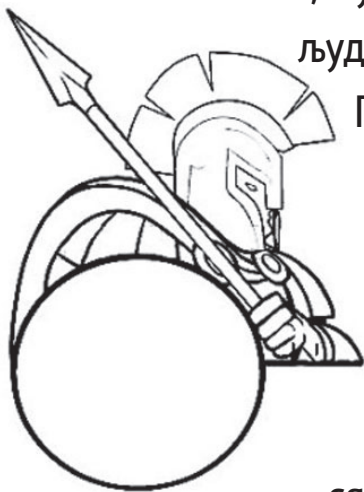

ЦРЊЕ ОД ЦРНОГ МРАКА, опасније од Грмија ВИМИНАЦИЈУМ

КренусмоуобилазакВиминацијума.
То је старо археолошко римско налазиш-
те. Слушао сам пуно о њему и замишљао
римљане у њиховим хаљинама, одећи,
борбама. Једва сам чекао да видим како
су некада људи живели.

Уђосмо у велику просторију пуну земље и неких великих слика од каменчића. На њима лавови, сунце, месец, прастари људи, штитови и оклопи.

Гледао сам свуда око себе и слушао глас једне тете која је покушавала да нам објасни чега све ту има. Много тога нисам разумео. Колико год

сам покушавао да запамтим године када се то дешавало, њен глас ме је успављивао.

Само сам запамтио своје зевање и потребу да се њена прича што пре заврши па да кренемо даље у обилазак. А онда је, уместо те успављујуће тете, испред нас стала једна друга. Продорним гласом је рекла: - ***С лушајџе ме ѿаажљиво!***

У моменту сам се укочио и сигурно бих шмугнуо и сакрио се, да око мене није било пуно људи и ја сам се осећао као заробљеник.

Наставила је у истом тону, мада ми се чинило да је стално појачавала глас: - *Исїод наас су римске їррообнице!*

...Ући ћемо у њих їолако. Тамо је їоїїуни мрак! Ко има здравсївених їеїоба, слабо срце, сїїрах од заїївореної їросїора или болесну кичму, нека не улази унуїра! Улазиїе на соїсївену огїо-ворносї! У римске їробнице!

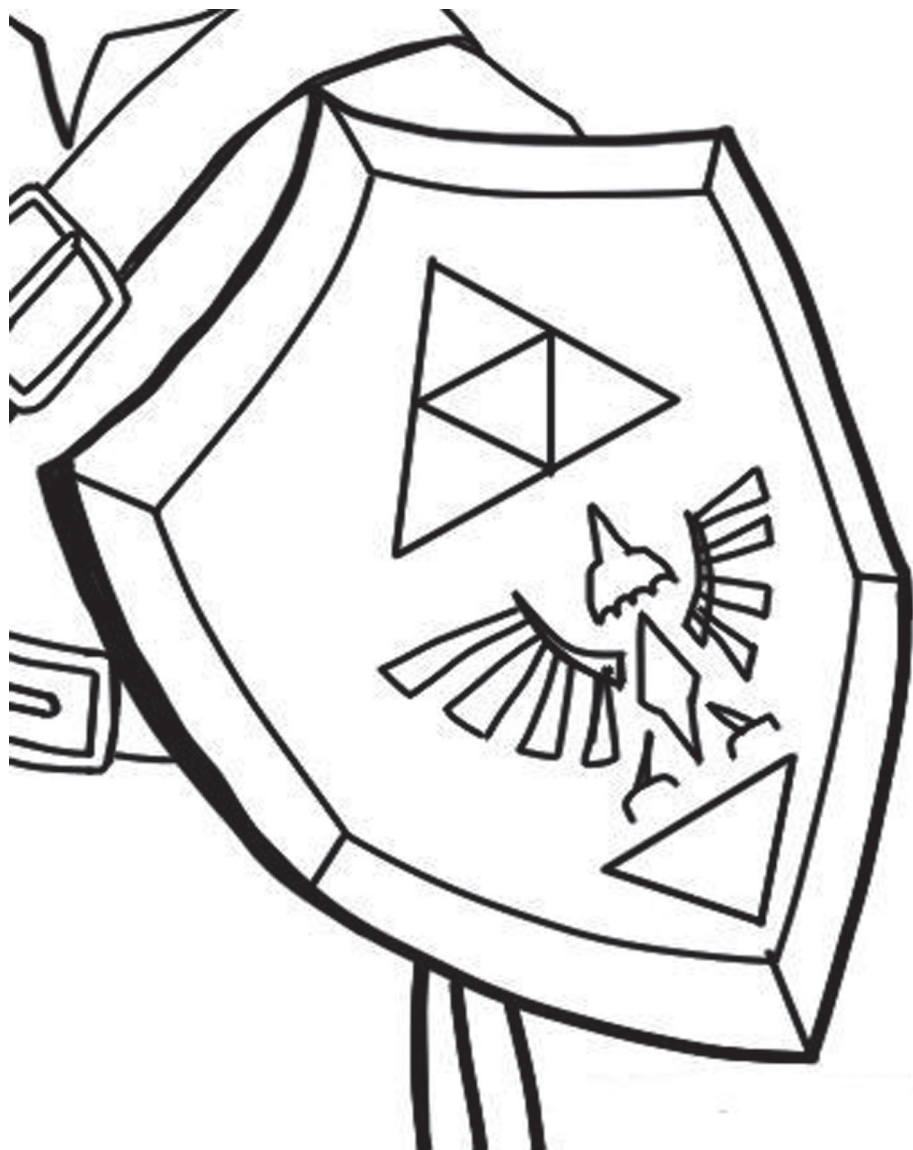

Иииијао... од свега сам само чуо Гробнице... па ја нисам у старом Риму, него у хоррор филму! Леелеее, куда ћу сад?!... Заледио сам се горе него мумија! Ноге су ми отказале, и да она није тако гласно причала, сви би чули цвокотање моје вилице! Тако сам се тресао да нисам могао ни да плачем! Био сам у шоку! Јааооо, животе... изгледа да нећемо сви да изађемо напоље... Плашим се да ћу ја да будем тај који ће остати под земљом. Унезверено сам погледао маму, она се смешкала, и шапнула ми: ***Јокац, не брини, нишѿа није сѿрашно.***

Идемо у авантуру! Јаooo, упомоћ, цвилео сам у себи... ово је нека завера против мене и свих малих, незаштићених! Зар и моја мама против мене? Ово је права завера... Да ли ћу живу главу да извучем?... Нисам хтео да уђем, нисам хтео да одем у тај мрак, нисам смео ни да мислим шта ће са мном да се догоди... Колона је кренула у земљу... Јадан ја са њима. Корак је пратио други. Мислио сам да су ми то последњи кораци! Следио сам се и укочио од ужаса! Полако смо клизили мрачним ходником. Вођа пута је нешто причала и објашњавала, али ја немам појма шта.

Нисам могао да слушам, био сам одузет од страха. Очекујући да ће неке снажне руке да ме шчепају из мрака, да ће свод да се сруши баш на мене, да ће диносауруси да оживе и крену ка мени... Корак за кораком... на крају тунела на- зирала се светлост... била је све јача... приближавао сам се излазу... дааа.... Жив сам... идемо напоље... уух... када сам изашао из тог страшног тунела и окренуо се иза... рекох:

- Ово је СТРАВААА! Ајмо ђоновооо!

... сви они бауци, пауци, вилењаци и разна друга опасна ноћна и дневна чудовишта, одједном су ми постала... смешна. Некако безопасна и мала. Опипао сам мишиће на својим рукама и схватио да сам много јачи и снажнији него пре уласка у тунел. То је била чаролија. А ја сам веровао у чуда. Погледао сам према Сунцу и насмејао се. Дану и Храбром себи.

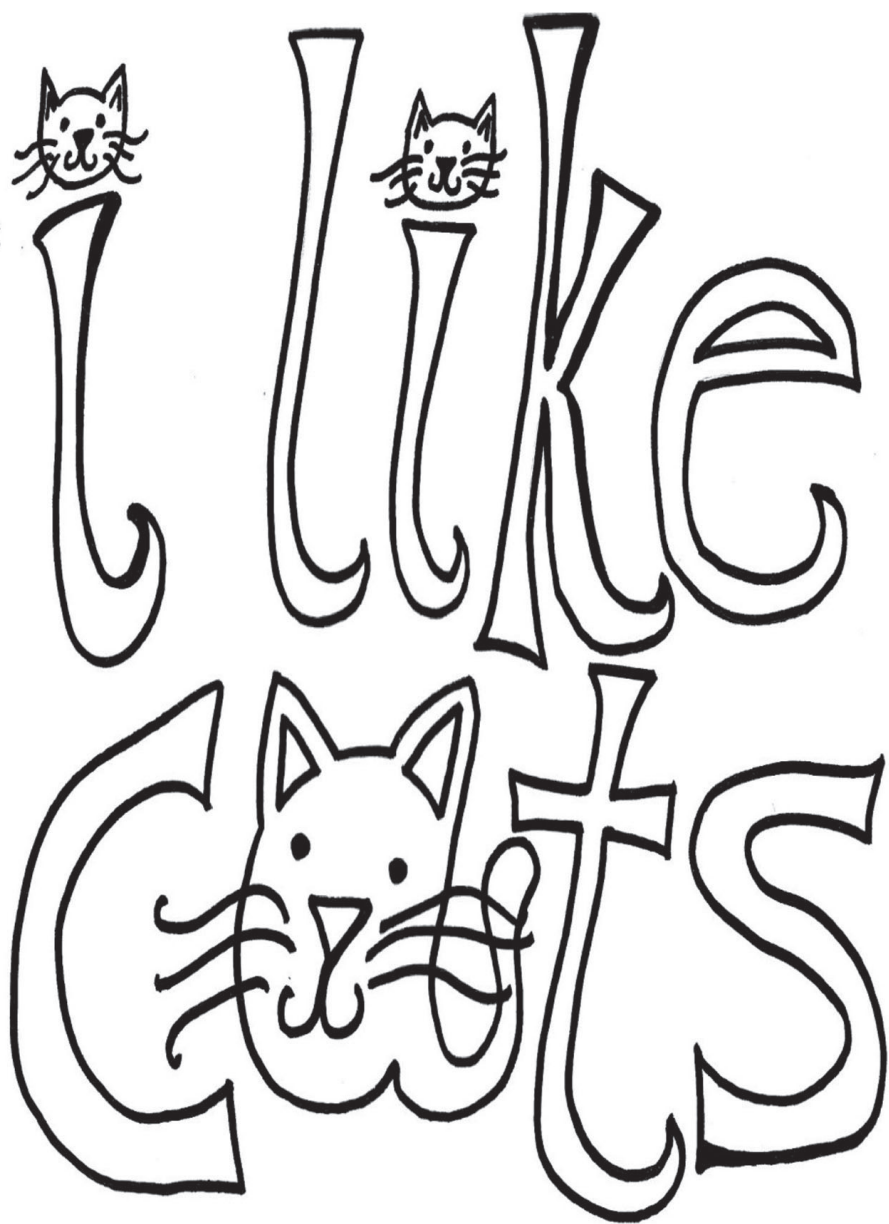

А што се тиче Моје приче:

„... После јодину дана, Злаћоусћи је јоново надглећао Шуму, Вредноград и Мијину кућу. Кружећи, уледао је Бундеву и јуно лейћирића изнад ње. Поред велике сочне жуће Бундеве, ијрали су се Нера, Тићи и Леон. То су била Мијина деца. Мија је јоносно сћајала јоред њих и учила их како треба да се јонашају, и да живе као добре и јрисћојне маце. Фино и културно.

САДРЖАЈ

У Страху је ВеЕелиКИ СТРАХ.....	7
У СТРАХУ СУ ВЕЛИКЕ ОЧИ и мале НОГЕ ВЕЖБАМ ХРАБРОСТ.. АЛ' ТО ПОЛАКО ИДЕ.....	9
КАКО ЈЕ СВЕ ПОЧЕЛО НИЈЕ ЛАКО КАД СИ НАЈМЛАЋИ.....	13
СРЕЋНИ ЗЕКА.....	19
У СЕЗОНИ ЛУБЕНИЦА ДАН БЕЗ ЛУБЕНИЦЕ И НИЈЕ НЕКИ ДАН.....	35
ЉУБАВНА ПРИЧА АЛИСЕ И ПАЈЕ ЖУТО ПЛАВО ПЕРЈЕ У КАВЕЗУ и на поду.....	47
ЗУБ МОЖЕ ДА ЗАБОЛИ СВАКОГА КО ИМА ЗУБ.....	61
КАКО ЈЕ Бели ДВА дана БИО ГОСТ НАШЕ КУЋЕ ЖЕЛИМ ЗЛАТНОГ РЕТРИВЕРА ЗА НАЈБОЉЕГ ДРУГА.....	73
СОК ОД КУПИНА ЛЕЧИ СТРАХ ОД ЗМИЈА ПЛАНИНАРЕЊЕ 1.....	81
СРЕЋАН САМ ЈЕР САМ ДЕЧАК а девојчице баш воле што су женски пол ПЛАНИНАРЕЊЕ 2.....	89
Херкулес и Ја као браћа ПЛАНИНАРЕЊЕ 3.....	99
САКАМ ДА САКАМ МОЈ ПРВИ НАСТУП ПРЕД ПУБЛИКОМ.....	109

ЗЕЛЕНО НОЋНО ЧУДОВИШТЕ	
СКАКАВАЦ У СОБИ МОЈЕ СЕСТРЕ.....	115
КАДА СЕ НЕБО НАМРШТИ	
ГРМЉАВИНА.....	119
ЦРЊЕ ОД ЦРНОГ МРАКА, опасније од Грмија	
ВИМИНАЦИЈУМ.....	123

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-93-32

РАДУЛОВИЋ, Јован, 2005-

У страху је вееелики страх / Јован Радуловић,
Данијела Божичковић Радуловић ; [илустрација
Саша Радуловић, Сања Балабановић]. - Мало
Црниће : Библиотека "Србољуб Митић", 2021
(Петровац на Млави : Штампарија Стојадиновић).
- 142 стр. : илустр. ; 21 cm

Тираж 300.

ISBN 978-86-87003-88-0

1. Миланова, Данијела, 1968- [аутор]

COBISS.SR-ID 31926025